

Terms and Conditions

The Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept there Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Library

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Imprint:

Director: Mag. Renate Plöchl

Deputy director: Mag. Julian Sagmeister

Owner of medium: Oberösterreichische Landesbibliothek

Publisher: Oberösterreichische Landesbibliothek, 4021 Linz, Schillerplatz 2

Contact:

Email: [landesbibliothek\(at\)ooe.gv.at](mailto:landesbibliothek(at)ooe.gv.at)

Telephone: +43(732) 7720-53100

Die richtige Antwort.

Frage: Wann wurde Amerika entdeckt?
Antwort: 1492, aber richtig erkannt erst jetzt.

Der Ernst der Zeit.

In einem bekannten Lemberger Gasthause findet sich auf der Speisekarte der Vermerk: «Speisen mit französischem Namen können wegen des Ernstes der Zeit auf der Speisekarte nicht angeführt werden, sind aber zu haben.»

Granatsplitter.

Die Kokette:	Flattermine
Flirten:	Minen werfen
Die Spröde:	Zeitzündler
Die Fächersprache:	Sperrfeuer
Der Schleier:	Drahtverhau
Die Mitgift:	Drahthinderniss
Der erste Kuss:	Gewehrgranate
Die Verliebten:	Blindgänger
Die Verlobungszeit:	Stellungskrieg
Die Einheirat:	Aufnahmestellung
Die Kriegstraung:	Dum-Dum.

Feldw. *H. Woznianski.*

Sprichwörter.

Der Schein trügt, sagte die Frau des Urlaubers, als sie seinen Entlausungsschein gelesen hatte und dann sein Hemd wusch.

*

Geben ist seliger, denn Nehmen, denkt unser Sanitätsunteroffizier, wenn er den Kranken den zweiten Löffel Rizinus (Soldatenhonig) verabfolgt.

*

Mit Speck fängt man Mäuse, schmunzelte der Landstürmer und verzehrte seinen Speck selber. Die Maus zwinkerte ihm zu: Leben und Leben lassen!

*

Nehmet Holz vom Fichtenstamme, doch recht trocken lasst es sein, heisst es an der Fahrküche, aber erst, nachdem sämtliche «Panjezüune» verfeuert sind!

Soldatenwunsch.

Wenn es Russenköpfe regnet
Und Serbenköpfe schneit,
Dann bitten wir den Herrgott,
Dass 's Wetter noch so bleibt!

A háború vége.

A. Rettenetes! Ennek a háborúnak se vége, se hossza!

B. Sajnos, hossza van, csak vége nincs!

Közli: *Volvovits Dezső*, hadnagy.

A múkincs.

Az oroszok által feldúlt liskói kastélyt nézegette a társaság. A 10mók közt értékes roncsok voltak. A töredékekből mindenki igyekezett valami értéktelen emléket vinni. Az egyik önkéntes (azóta aranyérmes zászlós) valóságos trófeumot szerzett. Dicsekszik is vele:

— Barátom, egy gyönyörű kis antik porcellánváza. Én ismerem a régi porcellánokat. Oda nem adnám száz forintért...

A kecses formájú, antik kinézésű múkincs kézről-kézre jár. Az önkéntes aggódással nézi, nehogy lába keljen. Szinte mindenki irigyli, mikor egyik néző megszólal:

— Igazán antik múkincs. Benne van a védjegy is.

A tulajdonos kéjjel kapja kézbe a kincset, melynek talpába apró betűkkel tényleg ott a védjegy:

«Senftfabrik — Krakau.» (Mustárgyár — Krakko).

És a következő percben a «múkincs» ezer darabban hevert a földön.

Közli: *Czebe László*.

Bakanyelven.

A Gefechts-Traintól kimennek a lovászok, vagy tizen, legeltetni, mindegyik a saját gondjaira bízott lovával.

A lovak ilyenkor vadul rohannak a legelő felé, mindegyik első akar lenni. A nagy iramban Bugyi lovász visszarántja ficánkoló sárgáját, mire ez olyat rug, hogy gazdáját nagy ívben ledobja a pocsolyába és még a tetejébe jól meg is gázolta a gyomrát.

Nagy volt az ijedelem a bajtársak között. A legnagyobb csodálkozások közepette, Bugyi koma ijedt arccal föltápászkodik a sárból, aztán kissé fölocsudva oda szól a társainak:

— Nohát komám, azt a drótszakállú hinterlandi hétszázötvenit annak a sárgának, ugyancsak megtapogatta az öreg kufféromat, bizonyosan hazait keresett benne. Pedig hun van már a?...

Közli: *Hunyadi László*, szakaszvezető.